

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2225/2022
26.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Анђелко Лежајић, адвокат из ..., против тужене Установе Спортско рекреативно образовни центар „Врачар“ у ликвидацији из Београда, чији је законски заступник Градски правобранилац Града Београда и туженог Привредног друштва „Мирко Сандић“ д.о.о. са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Биљана Пејић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2909/21 од 05.11.2021. године, у седници већа одржаној 26.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2909/21 од 05.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2909/21 од 05.11.2021. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3636/19 од 09.03.2021. године у ставовима другом, трећем, четвртном и петом изреке којима је одбијен тужбени захтев да се поништи као незаконито решење првотужене од 30.09.2019. године заведено код првотужене под бројем ../19 којим је тужиљи престао радни однос код првотужене, одбијен тужбени захтев да се обавезу тужени да солидарно тужиљу врате на радно место на пословима ... са ССС на неодређено време и обавезана тужиља да сваком од тужених накнади трошкове парничног поступка у износу од по 88.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код тужене Установе Спортско рекреативно образовни центар „Врачар“ од 23.03.1999. године, а од 24.02.2017. године, обављала је послове ... . Општина Врачар је била оснивач овог туженог. Одлуком Скупштине градске општине Врачар од 30.09.2019. године, укинута је установа Спортско рекреативно образовни центар „Врачар“ због непостојања услова за обављање делатности, покренут је поступак ликвидације и успостављен је правни основ за спровођење поступка редовне ликвидације, те је одређено да се за ликвидационог управника који ће спровести поступак редовне ликвидације именује ББ. Ликвидациони управник је 30.09.2019. године донео решење, заведено у тој установи под бр. ../19, по коме је тужили престао радни однос са датумом доношења решења код послодавца по основу покретања ликвидационог поступка и због престанка рада послодавца, те је одлучено да ће тужила бити одјављена са обавезног социјалног осигурања даном доношења решења. У образложењу решења је наведено да је Одлуком о укидању Установе Спортско рекреативно образовни центар „Врачар“, у члану 1.1 одређено да се ова установа укида због непостојања услова за обављањем делатности, у тачки 2. је одређено да се покреће ликвидација и успоставља правни однос за спровођење поступка редовне ликвидације, да запосленим и радно ангажованим лицима изван радног односа у установи по основу покретања ликвидационог поступка због престанка рада установе престаје радни однос, односно радно ангажовање са даном доношења те одлуке а своја права остварују у складу са законом. Одлуком је ликвидациони управник обавезан да у складу са ставом 2. овог члана донесе акте о престанку радног односа или радног ангажовања изван радног односа, односно отказа уговора о раду запосленима, те да је на основу законских одредаба и одредаба ове Одлуке тужили престао радни однос код првотужене. Из Одлуке о оснивању Привредног друштва „Мирко Сандић“ д.о.о. од 25.06.2019. године, произлази да је оснивач овог привредног друштва Град Београд, и да оснивач своју функцију врши у складу са одлуком преко скуштине друштва коју чине овлашћени представници оснивача. У регистар привредних друштава који води АПР уписано је тужено Привредно друштво „Мирко Сандић“ д.о.о. Београд – Врачар, основано дана 10.09.2019. године, са седиштем у Београду ул. Сјеничкој број 1, а Град Београд је уписан као члан са 100% удела.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су оценили да је решењем туженог СРЦ „Врачар“ број ../19 од 30.09.2013. године, тужили престао радни однос у складу са одредбом члана 176. став 1. тачка 5. Закона о раду којом је прописано да запосленом престаје радни однос независно од његове воље и воље послодавца у случају престанка рада послодавца у складу са законом, па је решење туженог СРЦ „Врачар“ о престанку радног односа тужили законито, због чега је одбијен тужбени захтев за његов поништај. С обзиром да је тужбени захтев за поништај оспореног решења о престанку радног односа неоснован, то је применом одредбе члана 191. став 1. Закона о раду одбијен и захтев за враћање на радно место ... са средњом стручном спремом. Такође је оцењено да између тужене СРЦ „Врачар“ у ликвидацији и туженог ПД „Мирко Сандић“ д.о.о. не постоји правни континуитет, с обзиром да је оснивач СРЦ „Врачар“ била Општина Врачар, а оснивач ПД „Мирко Сандић“ д.о.о. је Град Београд, те није дошло до статусне промене између туженог СРЦ „Врачар“ и ПД „Мирко Сандић“ у смислу одредаба Закона о привредним друштвима. Због тога ПД „Мирко Сандић“ д.о.о. није пасивно легитимисано у овом

спору јер тужиља није била у било каквом правном односу са тим привредним друштвом, нити је то привредно друштво донело оспорено решење, при чему није ни основано статусном променом у складу са Законом о привредним друштвима нити између тужених постоји правни континуитет на основу кога би тужиљи припало право да захтева од туженог ПД „Мирко Сандић“ д.о.о. враћање на рад.

По оцени Врховног суда одлука нижестепених судова заснована је на правилној примени материјалног права. Одредбом члана 176. став 1. тачка 5. Закона о раду прописано је да запосленом престаје радни однос независно од његове воље и воље послодавца у случају престанка рада послодавца у складу са законом, а из чињеничног стања произлази да је тужиљи, која је била запослена код СРЦ „Врачар“, сада у ликвидацији, управо из тог разлога престао радни однос, односно због тога што је оснивач ове установе донео одлуку о престанку њеног рада и отварању поступка редовне ликвидације. Из овога произлази да је оспорено решење о престанку радног односа тужиљи код овог послодавца законито, због чега је неоснован захтев за његов поништај, те је због тога неоснован и захтев за враћање на радно место на коме је код њега била запослена. Такође је правилан закључак нижестепених судова да тужено ПД „Мирко Сандић“ д.о.о. није пасивно легитимисано у овом спору јер није било у материјалноправном односу са тужиљом поводом запослења, да оно није донело оспорено решење и да није основано због статусних промена туженог СРЦ „Врачар“ у складу са Законом о привредним друштвима, нити између тужених постоји правни континуитет на основу кога би тужиљи припало право да захтева од туженог ПД „Мирко Сандић“ д.о.о. као послодавца следбеника враћање на рад, сходно одредби члана 147. Закона о раду којим је прописано да у случају статусне промене, односно промене послодавца у складу са законом, послодавац следбеник преузима од послодавца претходника општи акт и све уговоре о раду који важе на дан промене послодавца.

Цењени су наводи ревизије да је оснивач СРЦ „Врачар“ Општина Врачар, која је организациона јединица Града Београда који је оснивач туженог ПД „Мирко Сандић“ д.о.о, да је СРЦ Врачар обављао исту делатност коју сада обавља ПД „Мирко Сандић“ д.о.о и да је то привредно друштво преузело све раднике СРЦ „Врачар“, из чега произлази њихов континуитет, али ови наводи нису основани. Одредбама члана 6. став 3. Закона о главном граду („Сл. гласник РС“, бр.129/2007...37/2009), важећег у време доношења оспореног решења о престанку радног односа, прописано је да градска општина има својство правног лица и има свој печат, док је у Одсеку IV чланови од 9. до 43 истог Закона, прописано који су све органи Града Београда и из тих одредаба сасвим јасно произлази да општине нису ни органи Града Београда нити његове организационе јединице. Градске општине и Град Београд имају свој самостални правни субјективитет, Општина Врачар је била оснивач тужене СРЦ „Врачар“, а Град Београд је оснивач ПД „Мирко Сандић“ д.о.о. те се на основу чињенице оснивача тужених не може сматрати да је ПД „Мирко Сандић“ д.о.о. исто правно лице са СРЦ „Врачар“ односно да је оно његов правни следбеник након статусне промене. Такође, одредбама дела седмог-Статусне промене Закона о привредним друштвима (Службени гласник бр. 23/2011...95/2018), члановима 483. до 489. прописане су врсте статусних промена као: припјање, спајање, подела и издвајање, а из утврђеног чињеничног стања произлази да у овом случају није дошло до статусне промене СРЦ „Врачар“ и настанка ПД „Мирко Сандић“ на било који од начина прописаних цитираним законским одредбама.

На основу изложеног, применом одредбе члана 414. ЗПП, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић